

Arrest

nr. 274 957 van 4 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. H. ERZURUMLU
Picardstraat 7 / blok 6
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2022 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) en om de schorsing van de tenuitvoerlegging en te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. H. ERZURUMLU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2021 dient de verzoekster, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Op 24 februari 2022 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF IN DE HOEDANIGHEID VAN STUDENT(E)

Ref xxx

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 06/12/2021 bij de burgemeester van Lokeren door C. E. (...), geboren te E. (...) op (...).1970, onderdaan van Turkije, verblijvende te (...), in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene in bezit van een geldig Turks paspoort met aankomststempel op 07/10/2021 in België is binnengekomen.

Overwegende dat betrokkene op 06/12/2021 een aanvraag indiende teneinde een verblijfstitel als student te bekomen. Overwegende dat de betrokkene een inschrijvingsbewijs van UA Linguapolis voorlegt voor een taalcursus Engels niveau 3 voor de periode van 18/01/22-31/03/22, en dat dit geen cursus in een van de drie Belgische landstalen is. Overwegende dat het onmogelijk is om met dit soort cursus voor het volgend academiejaar niveau 4 of 5 te bereiken, wat vereist is om na haar voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten. Overwegende dat noch door het voorleggen van een toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar, noch door het voorleggen van een gedetailleerd studieplan met opgave van de richting die zij wil volgen en van de onderwijsinstellingen die opleidingen in deze richting aanbieden.

Betrokkene voldoet dus niet aan de bepalingen voorzien in artikel 58, 5° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene ter staving van laatstgenoemde aanvraag als bewijs van regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen een Turks attest voorlegt van het Hoofd van Sociale Zekerheidsinstelling - Beheer van pensioenen met een pensioen maandelijks uitbetaald aan betrokkene van 3336.08 Turkse Lira (het equivalent van 209188 Euro), met een bijbetaling van 133.54 Turkse Lira (equivalent van 8.5 Euro). Het maandelijks bedrag is dus ruim onvoldoende om de financiële dekking van het verblijf van de student te garanderen. Het minimumbedrag voor academiejaar is 679 Euro per maand, voor academiejaar 2022-2023 is het geïndexeerde bedrag reeds vastgelegd op 730 Euro per maand.

Overwegende dat betrokkene geen ziektekostenverzekering voorlegt.

Gelet op de boven aangehaalde elementen, dient de door betrokkene ingediende aanvraag geweigerd te worden en dient betrokkene gevolg te geven aan het haar heden betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

(…)”

Op 24 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing en zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

naam: C., E. (...)

geboortedatum: (...).1970

geboorteplaats: E. (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980:

betrokkene verblijft langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn en slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De aankomstverklaring verstreek op 04.01.2022 en de aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden werd op heden geweigerd (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/82, § 3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten, behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid, in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Krachtens artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekster blijkens het voorliggende verzoekschrift de nietigverklaring vordert van de beslissing houdende de weigering van de machtiging tot verblijf als student en dat zij betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert.

Het opschrift van het verzoekschrift luidt *in casu* als volgt: “*VERZOEKSCHRIFT ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 §2 en Artikel 39/82 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)*”. In het *petitum* van het verzoekschrift vraagt de verzoeker het om “*Het huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, Dienvolgens allereerst, de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 24.02.2022 (bijlage 13) met als bevel het grondgebied te verlaten, in hoofde van verzoekster te horen schorsen; Vervolgens de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente dd. 24 februari 2022 aan verzoekster gericht, te horen vernietigen*”.

Waar de verzoeker enkel een vordering tot schorsing instelt tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat uit artikel 39/82, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat de vordering tot schorsing een *accessorium* vormt van de vordering tot nietigverklaring en er *in casu* geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is ingesteld. Bijgevolg kan de vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet afzonderlijk ingesteld worden.

De Raad stelt ambtshalve vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoekster de niet-ontvankelijkheid ten aanzien de tweede bestreden beslissing beaamd.

Ten aanzien van de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf als student (hierna: de bestreden beslissing), ligt wel een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring voor.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van een aantal bepalingen van de Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, die op 12 september 1963 te Ankara is ondertekend door de Republiek Turkije enerzijds en de lidstaten van de EEG en de Gemeenschap anderzijds, en die namens de Gemeenschap is gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (hierna: de Associatieovereenkomst) en van artikel 41, lid 1, en 59 van het Aanvullend Protocol van 23

november 1970 (Vo. Raad 72 EEG nr. 2760/72 en goedgekeurd bij de wet van 18 augustus 1972, hierna: het aanvullend protocol), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“In artikel 3 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap wordt de afschaffing beoogt tussen de lidstaten van hinderpalen voor het vrije verkeer van personen en diensten. Voor de Europese burgers houdt dat met name de mogelijkheid in om als zelfstandige of werknemer een beroep uit te oefenen in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificaties werden verworven.

2.1.1. Het Verdrag van Ankara

Verzoekster doet uitdrukkelijk beroep op de overeenkomst waarbij een associatie tot stand werd gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Turkse Republiek (64/733/EEG), welke op 12 september 1963 te Ankara is ondertekend door de Turkse Republiek enerzijds, en de lidstaten van de EEG en de Gemeenschap anderzijds, en die namens de Gemeenschap is gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (PB 1964, 217, blz. 3685).

Deze overeenkomst werd gesloten met toepassing van artikel 238 EEG-verdrag, en is de enige externe overeenkomst van de Gemeenschap waarin het vrij verkeer van onderdanen van een derde land binnen de Gemeenschap wordt geregeld.

De door Gemeenschap gesloten volkenrechtelijke overeenkomsten zijn van hogere rang dan de bepalingen van afgeleid gemeenschapsrecht, deze laatste bepalingen moeten zo veel mogelijk in overeenstemming met die overeenkomsten worden uitgelegd (zie arrest van 10 september 1996, Commissie/Duitsland, C-61/94, Jurispr. blz. 1-3989, punt 52).

Het Verdrag van Ankara heeft, overeenkomstig artikel 2, lid 1, tot doel de gestadige en evenwichtige versterking van de commerciële en economische betrekkingen tussen de overeenkomstsluitende partijen te bevorderen, met inbegrip van deze inzake arbeidskrachten, door geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen (artikel 12) en door de beperkingen van de vrijheid van vestiging (artikel 13) en van het vrij verrichten van diensten (artikel 14) op te heffen, teneinde de levensstandaard van het Turkse volk te verbeteren en in een later stadium de toetreding van de Republiek Turkije tot de Gemeenschap te vergemakkelijken (vierde overweging van de considerans en artikel 28).

Met het oog hierop voorziet de overeenkomst in een voorbereidende fase, zodat de Republiek Turkije haar economie met steun van de Gemeenschap kan versterken (artikel 3), in een overgangsfase, tijdens welke ervoor wordt gezorgd dat geleidelijk een douane-unie tot stand wordt gebracht en dat het economische beleid van Turkije en dat van de Gemeenschap nader tot elkaar worden gebracht (artikel 4), en in een definitieve fase die op de douane-unie is gegrondvest en de versterking inhoudt van de coördinatie van het economische beleid van de overeenkomstsluitende partijen.

Artikel 13 luidt:

„De Overeenkomstsluitende Partijen komen overeen zich te laten leiden door de artikelen 52 tot en met 56 en door artikel 58 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap, teneinde onderling de beperkingen van de vrijheid van vestiging op te heffen.”

Artikel 14 luidt :

“De Overeenkomstsluitende Partijen komen overeen zich te laten leiden door de artikelen 55, 56 en 58 tot en met 65 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap, ten einde onderling de beperkingen van het vrij verrichten van diensten op te heffen.”

Artikel 22, lid 1, van de associatieovereenkomst bepaalt:

„Voor de verwezenlijking van de in de Overeenkomst vermelde doelstellingen en in de in de Overeenkomst bedoelde gevallen is de Associatieraad bevoegd tot het nemen van besluiten, ieder der beide Partijen is verplicht de maatregelen te nemen, nodig voor de tenuitvoerlegging van de genomen besluiten. [...]”

2.1.2. Het Aanvullend Protocol

Het Aanvullend Protocol EEG-Turkije, ondertekend te Brussel op 23 november 1970 en gesloten, goedgekeurd en bevestigd namens de Gemeenschap bij verordening (EEG) nr. 2760/72 van de Raad van 19 december 1972 (PB L 293, blz. 1; Trb 1971, 70, (in werking getreden op 1 januari 1973)

Het Aanvullend Protocol, dat overeenkomstig artikel 62 ervan integrerend deel uitmaakt van het Verdrag van Ankara, bepaalt in artikel 1 de voorwaarden waaronder, de wijze waarop en het ritme waarin de in artikel 4 van de Associatieovereenkomst bedoelde overgangsfase ten uitvoer zal worden gelegd.

Het aanvullend protocol bevat een titel II, „Verkeer van personen en diensten”, waarvan hoofdstuk I betrekking heeft op „Werknemers” en hoofdstuk II is gewijd aan „Recht van vestiging, diensten en vervoer”.

Artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol:

„1. De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.

1. De Associatieraad bepaalt, overeenkomstig de beginselen van de artikelen 13 en 14 van de Associatieovereenkomst, het ritme waarin, en de wijze waarop de partijen onderling geleidelijk de beperkingen met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten opheffen. Het Hof van Justitie antwoordde in haar arrest van 21. 10. 2003 in de gevoegde zaken C-317/01 EN C-369/01, uitspraak doende op de door het Bundessozialgericht bij beschikkingen van 20 juni en 2 augustus 2001 gestelde vragen als volgt (stuk 27):

Artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol, ondertekend te Brussel op 23 november 1970 en gesloten, goedgekeurd en bevestigd namens de Gemeenschap bij verordening (EEG) nr. 2760/72 van de Raad van 19 december 1972, en artikel 13 van besluit nr. 1/80 van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie, genomen door de Associatieraad die in het leven is geroepen bij de associatieovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, moeten aldus worden uitgelegd:

deze twee bepalingen hebben in de lidstaten rechtstreekse werking, zodat de Turkse werknemers waarop zij van toepassing zijn, het recht hebben zich voor de nationale rechter erop te beroepen om ermee strijdige bepalingen van nationaal recht buiten toepassing te laten;

de artikelen 41, lid 1, en 13 verbieden in algemene zin de invoering van nieuwe nationale beperkingen van het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten, respectievelijk het vrije verkeer van werknemers, vanaf de datum van inwerkingtreding in de lidstaat van ontvangst van de rechtshandeling waarin die artikelen staan;

...

het is aan de nationale rechter om te beslissen of de nationale regeling die op Turkse onderdanen als verzoekers in de hoofdgedingen wordt toegepast, minder gunstig is dan die welke op hen van toepassing was bij de inwerkingtreding van het aanvullend protocol.

De stand still-bepaling

Het HvJ EG omschrijft in algemene bewoordingen een stand still-bepaling als een bepaling ‘welke een door de overeenkomstsluitende partijen aangegane verplichting inhoudt die juridisch gezien erop neerkomt dat zij niet mogen ingrijpen’.

Een stand still-bepaling verplicht de lidstaten om niet te handelen, tenzij dit in het voordeel van de begunstigten van het vestigingsrecht en het recht op het verrichten van grensoverschrijdende diensten is. Nationale maatregelen die bijdragen aan de realisatie van deze vrijheden zijn toegestaan, terwijl nieuwe maatregelen die de uitoefening van deze rechten moeilijker maken in strijd zijn met de stand still-verplichting en daarmee het EG-recht.

De stand still-bepaling laat de bevoegdheid van lidstaten om hun eigen beleid te voeren onverlet, met dien verstande dat deze bevoegdheid moet worden uitgeoefend met in achtneming van de stand still-bepaling.

Een voorbeeld van een door de stand still-bepalingen verboden beperking is een nationale regeling waardoor Turkse onderdanen over een vergunning moeten beschikken om de in artikel 12-14 van de Associatieovereenkomst neergelegde rechten te kunnen uitoefenen.

Het doel van deze stand still-bepaling is om gunstige voorwaarden te scheppen voor de geleidelijke verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het dienstenverkeer door lidstaten te verbieden om maatregelen vast te stellen die strengere voorwaarden verbinden aan de uitoefening van een van deze vrijheden.

Over de relatie tussen artikel 41 lid 1 van het Aanvullend Protocol en artikel 13 en 14 van de Associatieovereenkomst heeft het HvJ EG vastgesteld dat artikel 41 lid 1 van het Aanvullend Protocol 'het noodzakelijk complement van de artikelen 13 en 14 van de Associatieovereenkomst [is] en .. daarvoor het onmisbare middel [vormt] om te komen tot de geleidelijke afschaffing van nationale belemmeringen voor de vrijheid van vestiging en van dienstverrichting.

De stand still-bepaling voorkomt dat er een 'nieuwe belemmering wordt ingevoerd zodat de geleidelijke totstandkoming van een dergelijke vrijheid niet nog meer wordt bemoeilijkt'. Het verzet zich derhalve er tegen dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die tot doel of tot gevolg heeft, dat aan de vestiging en, daarmee samenhangend, aan het recht van verblijf van een Turks onderdaan op zijn grondgebied strengere voorwaarden worden gesteld dan die welke golden op het moment waarop het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat in werking trad. (HvJ EG zaak C-37/98, Savas, Jur. (2000) biz. I-2927, r.o. 69.)

Uit vaste rechtspraak volgt dat artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol rechtstreekse werking heeft. Het bevat namelijk in duidelijke, nauwkeurige en onvoorwaardelijke bewoordingen een ondubbelzinnige standstillclausule, volgens welke de overeenkomstsluitende partijen een verplichting aangaan die juridisch neerkomt op een verplichting om iets na te laten.

Voor België, dat sinds de oprichting van de Europese Economische Gemeenschap lid is van deze organisatie, is dit de datum waarop het Aanvullend Protocol in werking trad, 1 januari 1973. De stand still-bepaling komt niet aan belemmeringen die al bestonden op het moment van inwerkingtreding van die bepaling.

1.1.1. onderwijs in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

Het onderwijs komt in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) aan bod. Op het gebied van onderwijs en beroepsopleiding is de Unie bevoegd om het optreden van de lidstaten te ondersteunen, te coördineren of aan te vullen (art. 6, e).

In de artikelen 165 en 166 wordt de opdracht van de Unie voor onderwijs en beroepsopleiding nader gepreciseerd. Daar wordt bevestigd dat die opdracht wordt vervuld "met volledige eerbiediging van de verantwoordelijkheid van de lidstaten voor de inhoud van het onderwijs en de opzet van het onderwijsstelsel [en van hun culturele en taalkundige verscheidenheid]".

De Unie heeft een interne markt, met vrij verkeer van werknemers, van diensten en van kapitaal (art. 26 e.v. VWEU) en geeft, meer algemeen, haar burgers recht op ongediscrimineerde behandeling en op de eerbiediging van grondrechten, waaronder het recht op onderwijs.

De lidstaten hebben de bevoegdheid om de inhoud van het onderwijs en de opzet van het onderwijsstelsel te regelen, maar ze moeten "niettemin bij de uitoefening van deze bevoegdheid het gemeenschapsrecht eerbiedigen", inzonderheid de bepalingen inzake het vrije verkeer.

Het vrije verkeer van werknemers impliceert dat onderdanen van lidstaten zich naar een andere lidstaat moeten kunnen begeven, niet alleen om daar te werken, maar ook om daar werk te zoeken. Die vrijheid vereist ook dat men op de gepaste plaats de beroepsopleiding kan volgen die nuttig is om werk te krijgen.

Beperkingen en belemmeringen van onderdanen die van een andere lidstaat komen, zijn verboden als die beperkingen om reden van nationaliteit of van vestigingsplaats in een ander lidstaat zijn ingegeven.

De uitwerking van het middel

Ingevolge Artikel 9 van het Verdrag van Ankara erkennen de Overeenkomstsluitende Partijen, dat binnen de werkingssfeer van de Overeenkomst, en onverminderd de bijzondere bepalingen die krachtens artikel 8 zouden kunnen worden vastgesteld, elke discriminatie uit hoofde van nationaliteit is verboden, overeenkomstig het in artikel 7 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap vermelde beginsel.

Ingevolge artikel 13 van Verdrag van Ankara komen de Overeenkomstsluitende Partijen overeen zich te laten leiden door de artikelen 52 tot en met 56 en door artikel 58 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap, teneinde onderling de beperkingen van de vrijheid van vestiging op te heffen. "

Ingevolge artikel 14 van het Verdrag van Ankara komen de Overeenkomstsluitende Partijen overeen zich te laten leiden door de artikelen 55, 56 en 58 tot en met 65 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap, ten einde onderling de beperkingen van het vrij verrichten van diensten op te heffen. "

Ingevolge artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol voeren de Overeenkomstsluitende partijen onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten (hierna: de standstill-bepaling van artikel 41 van het Aanvullend Protocol).

Ingevolge artikel 59 van het Aanvullend Protocol mag de behandeling van Turkije op de onder het Aanvullend Protocol vallende gebieden niet gunstiger zijn dan die welke de lidstaten elkaar toekennen krachtens het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap.

Alvorens verder uitwerking te geven aan het middel verwijst verzoekster naar een samenvatting van het arrest van het Hof van Justitie (Eerste kamer - zaak C-228/06) van 19 februari 2009:

Dat neemt niet weg dat, in het geval van Turkse onderdanen zoals verzoekers in het hoofdgeding, die in een lidstaat gebruik willen maken van het recht van vrij verkeer van diensten krachtens de Associatieovereenkomst, een nationale regeling die daarvoor een visum vereist, dat overigens niet van burgers van de Gemeenschap kan worden verlangd, de daadwerkelijke uitoefening van deze vrijheid hindert wegens met name de bijkomende en terugkerende administratieve en financiële lasten die gepaard gaan met de verkrijging van een dergelijke vergunning waarvan de geldigheid in de tijd is beperkt. Bij visumweigering, zoals in casu, verhindert een dergelijke regeling bovendien de uitoefening van deze vrijheid.

Bijgevolg heeft een dergelijke regeling, die op 1 januari 1973 niet bestond, op zijn minst tot gevolg de uitoefening, door Turkse onderdanen zoals verzoekers in het hoofdgeding, van hun door de Associatieovereenkomst gegarandeerde economische vrijheden te onderwerpen aan restrictievere voorwaarden dan die welke in de betrokken lidstaat golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol.

Derhalve luidt de conclusie, dat een regeling als die in het hoofdgeding een „nieuwe beperking” in de zin van artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol vormt van het recht van Turkse onderdanen die in Turkije wonen om vrij hun diensten in Duitsland te verrichten.

De bepalingen in België in voege voor 1 januari 1973 zijn van toepassing in onderhavige casus, op verzoekster. Volgens het Stand still-principe zijn de Nationale maatregelen die bijdragen aan de realisatie van de vrijheden van vestiging en het vrij verrichten van diensten toegestaan, nieuwe maatregelen die de uitoefening van deze rechten moeilijker maken zijn daarentegen in strijd met dit stand still-verplichting en daarmee het EG-recht.

Indien deze rechten worden miskend wordt het Verdrag van Ankara en het Aanvullend Protocol die een rechtstreekse werking hebben in de interne Belgische Rechtsorde overtreden.

Een ongelijke behandeling met burgers uit Europese Lidstaten heeft tot gevolg dat verzoekster aan discriminatie onderworpen wordt, cfr. de bepaling opgenomen in artikel 9 van het Verdrag van Ankara.

De Europese Burgers in gelijke omstandigheden worden door al de Europese lidstaten en voornamelijk België automatisch toegelaten tot onderwijs, zonder voorwaarden die aan verzoekster worden opgelegd.

Deze maatregel betreft een bijdrage aan de realisatie van de vrijheden van vestiging en het vrij verrichten van diensten zoals voorzien in het Verdrag van Ankara en het Aanvullend Protocol.

De gelijke behandeling van verzoekster met de rest van de Europese onderdanen in casu zal niet leiden tot een gunstigere behandeling (zoals voorzien in art. 59 van het Aanvullend Protocol).

(d) besluit

De bestreden beslissing miskent de rechten van verzoekster.

Verzoekster wordt in strijd met de bepalingen opgenomen in het Verdrag van Ankara en het Aanvullend Protocol, cfr. de Richtlijn 2005/36/EG behandeld.

Door zich een bevoegdheid toe te eigenen om tot weigering over te gaan en voorwaarden te stellen die niet in overeenstemming zijn met de vigerende regels schendt de overheid de vigerende toepasselijke wetgevingen.

Gelet op de aangevoerde grieven is het eerste middel ernstig :

De schending van een EU-regelgeving en de niet-nakoming van een self-executing bepaling kan als schending van een wet, tot staving van een annulatieberoep ingeroepen worden.

De onwettigheid betreft de niet nakoming van de verdrachtsrechtelijke normen door de administratieve overheid.

2.2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel

Een Unieburger moet aan de volgende voorwaarden voldoen om in België te kunnen studeren :

Het Hof benadrukte dat de leeftijd en het opleidingsniveau van de leerlingen of studenten niet van belang is. (Hof van Justitie(zie onder andere HvJ 13 februari 1985, Gravier, 293/83; HvJ 2 februari 1988, Blaizot, 24/86).

De volgende studies komen in aanmerking:

- *hoger onderwijs. Zowel universitair als niet-universitair.*
- *secundair onderwijs. In onderwijs georganiseerd door de Vlaamse gemeenschap houdt dat*
in: beroeps- en kunstsecundair onderwijs, technisch of algemeen secundair onderwijs en secundair-na-
secundair onderwijs.
- *lager onderwijs*
- *taalcursussen*

Specifieke voorwaarden in die zin zijn :

- * *Het volgen van een studie moet de voornaamste activiteit zijn.*
- * *Inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde instelling*
- * *Voldoende bestaansmiddelen hebben*
- * *Een ziekteverzekering hebben*

Overeenkomstig 2.1. zoals hierboven uiteengezet met betrekking tot het verdrag van Ankara en het aanvullend protocol, dienen Turkse staatsburgers gelijk te worden gesteld met EU-burgers, zonder dat de Turkse staatsburgers over meer rechten kunnen beschikken dan de EU-burgers.

De middelen aangevoerd in de weigeringsbeslissing tot machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente zijn als volgt gemotiveerd :

1. Verzoekster volgt geen lessen of spreekt geen der drie landstalen.

Verzoekster volgt taalopleidingen en dit in voorbereiding van haar studies en om een doctoraat dat zij wenst te behalen en dit aan erkende onderwijsinstellingen.

Verzoekster wordt verweten geen der drie landstalen te leren of spreken. Dit is niet vereist voor een hogere opleiding in België/Vlaanderen. Er zijn verschillende studierichtingen die in de Engelse taal onderwijs geven, dewelke door verzoekster wordt beoogd.

2. *Er wordt geen toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgend academiejaar, noch een studieplan voorgelegd met de opgave van de richting die zij wil volgen en van de onderwijsinstellingen die opleidingen aanbieden*

Minstens een taal cursus komt in aanmerking voor een verblijf van een EU-burger in België.

In dat opzicht is het vereisen, stellen of vragen van voorwaarden die in discriminatie zijn met de Unieburgers en bijgevolg de nationaliteit zijn tegen het gelijkheidsbeginsel en de hogervermelde supranationale regels.

3. *Bestaansmiddelen :*

Verzoekster heeft voldoende bestaansmiddelen, dewelke zij reeds heeft aangetoond middels haar bankrekening en een pensioenuitkering uit Turkije.

4. *Ziekteverzekering*

Verzoekster heeft een ziekteverzekering uit Turkije.

Om een ziekteverzekering in België te kunnen bekomen dient men in België een woonplaats te hebben, dit wordt door de administratie geweigerd, waardoor zij in de onmogelijkheid verkeert om een Belgische aansluiting te krijgen.

Verwerende partij schendt middels haar beslissing minstens het gelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsprincipe.

Verwerende partij stelt eisen die niet op de specifieke situatie van verzoekster van toepassing zijn.

Verwerende partij legt voorwaarden op die niet op verzoekster van toepassing mogen zijn en die niet omschreven zijn in de wet.

Verwerende partij overschrijdt haar macht en bevoegdheid en schend (sic) de toepassing van supranationale regels, vervat in onder andere het verdrag van Ankara, die rechtstreeks van toepassing zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dit beginsel houdt o.m. in dat de overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing niet alle elementen in rekening gebracht en geen rekening gehouden met de specifieke toestand van verzoekster als onderdaan van de Turkse republiek, met het verdrag van Ankara en de aanvullende protocol dat in haar specifieke situatie op haar van toepassing is..

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Dit geldt vnl. gelet op de specifieke toestand van verzoekster als Turkse onderdaan en de vigerende supranationale bepalingen vervat in het verdrag van Ankara en het aanvullend protocol.
de middelen zijn bijgevolg ernstig."

3.1. De verzoekster verwijst naar een aantal bepalingen van de Associatieovereenkomst, en naar artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol, dat een *stand-still* clause omvat. In essentie is de verzoekster de overtuiging toegedaan dat haar, op grond van de door haar genoemde bepalingen, geen strengere regels kunnen worden opgelegd dan deze die gelden voor studenten die de nationaliteit van een EU-lidstaat bezitten en studeren in een andere lidstaat.

Overeenkomstig artikel 2, lid 1, van de Associatieovereenkomst heeft deze overeenkomst met name tot doel, de gestadige en evenwichtige versterking van de commerciële en economische betrekkingen tussen de overeenkomstsluitende partijen te bevorderen, met inbegrip van die inzake arbeidskrachten, door geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen (artikel 12 van de Associatieovereenkomst) en door de beperkingen van de vrijheid van vestiging (artikel 13 van die overeenkomst) en van het vrij verrichten van diensten (artikel 14 daarvan) op te heffen, teneinde de levensstandaard van het Turkse volk te verbeteren en in een later stadium de toetreding van de Republiek Turkije tot de Gemeenschap te vergemakkelijken (vierde overweging van de preambule en artikel 28 van die overeenkomst).

In het arrest *Demirkan* van 24 september 2013 oordeelde het Hof van Justitie als volgt:

“50 In de eerste plaats heeft het Hof met betrekking tot de doelstellingen reeds geoordeeld dat de associatie EEG-Turkije een louter economische doelstelling heeft (arrest *Ziebell*, reeds aangehaald, punt 64). De associatieovereenkomst en het aanvullend protocol daarbij moeten immers in hoofdzaak bijdragen tot de economische ontwikkeling van Turkije (arrest *Savas*, reeds aangehaald, punt 53).

51 Een dergelijke beperking van het doel van de associatieovereenkomst tot louter economische aspecten komt reeds naar voren in de tekst van deze overeenkomst. Die beperking blijkt aldus uit de opschriften van de hoofdstukken 1, 2 en 3 van titel II daarvan, betreffende de tenuitvoerlegging van de overgangsfase. Deze opschriften luiden respectievelijk „Douane-unie”, „Landbouw” en „Andere bepalingen van economische aard”. Artikel 14 van de associatieovereenkomst, dat bepaalt dat „[d]e Overeenkomstsluitende Partijen overeen[komen] zich te laten leiden door de artikelen [45 EG], [46 EG] en [48 EG] tot en met [54 EG], teneinde onderling de beperkingen van het vrij verrichten van diensten op te heffen”, staat overigens in hoofdstuk 3, van titel II, van deze overeenkomst, waarvan bovenvermeld opschrift in dit opzicht expliciet is.

52 Voorts heeft de associatieovereenkomst volgens artikel 2, lid 1, ervan tot doel „de gestadige en evenwichtige versterking van de commerciële en economische betrekkingen tussen de Partijen te bevorderen met volledige inachtneming van de noodzaak de versnelde ontwikkeling van de economie van Turkije en de verruiming van de werkgelegenheid en de verbetering der levensomstandigheden van het Turkse volk te verzekeren”. Bovendien vermeldt artikel 41, lid 2, tweede alinea, van het aanvullend protocol dat de Associatieraad het ritme en de wijze van de geleidelijke opheffing van de beperkingen met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten bepaalt voor de verschillende soorten werkzaamheden, met inachtneming van de reeds door de Unie op deze gebieden getroffen soortgelijke maatregelen, alsmede van de bijzondere economische en sociale positie van Turkije.

53 De ontwikkeling van de economische vrijheden om een vrij verkeer van personen van algemene aard mogelijk te maken dat vergelijkbaar zou zijn met het vrije verkeer dat ingevolge artikel 21 VWEU voor burgers van de Unie geldt, is niet het doel van de associatieovereenkomst. Een algemeen beginsel van vrij verkeer van personen tussen Turkije en de Unie is immers geenszins voorzien in deze overeenkomst en het aanvullend protocol daarbij en evenmin in besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie, dat uitsluitend het vrije verkeer van werknemers betreft. De associatieovereenkomst verzekert overigens het genot van bepaalde rechten alleen op het grondgebied van de lidstaat van ontvangst (zie in die zin arrest van 18 juli 2007, *Derin*, C-325/05, *Jurispr. blz. I-6495*, punt 66).

54 Het Hof heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de in artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks staatsburger geen rechtstreeks uit de Unieregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf verleent en evenmin een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (zie in die zin reeds aangehaalde arresten *Savas*, punten 64 en 71, derde streepje; *Abatay e.a.*, punt 62; *Tum en Dari*, punt 52, en *Soysal en Savatli*, punt 47).

55 Dus enkel voor zover de standstillclausule het logische uitvloeisel vormt van de uitoefening van een economische activiteit, hetzij in het kader van de vrijheid van vestiging hetzij in het kader van het vrij verrichten van diensten, kan zij betrekking hebben op de voorwaarden voor toegang en verblijf van Turkse staatsburgers op het grondgebied van de lidstaten.

56 In het kader van het Unierecht daarentegen berust de bescherming van de passieve vrijheid van dienstverrichting op de doelstelling om een interne markt tot stand te brengen, opgevat als ruimte zonder

binnengrenzen, door alle belemmeringen op te heffen die aan de totstandbrenging van een dergelijke markt in de weg staan. Juist deze doelstelling onderscheidt het Verdrag van de associatieovereenkomst, die een hoofdzakelijk economisch doel nastreeft, zoals in punt 50 van het onderhavige arrest is vastgesteld.

57 In de tweede plaats hangt de uitlegging van het begrip vrij verrichten van diensten in de zin van de bepalingen van de associatieovereenkomst en het aanvullend protocol daarbij enerzijds en van de Verdragsbepalingen anderzijds, tevens af van de temporele context waarin deze bepalingen passen.

58 Op dit punt moet worden beklemtoond dat een standstillclausule als die van artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol op zich geen rechten in het leven roept. Het betreft dus een bepaling die verbiedt dat er na een bepaalde datum nieuwe beperkende maatregelen worden ingevoerd.

59 In dit verband was het vrij verrichten van diensten, zoals door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, alsmede door de Raad van de Europese Unie en de Europese Commissie is beklemtoond, aanvankelijk opgezet als de vrijheid om diensten te verrichten. Pas in 1984, met het reeds aangehaalde arrest *Luisi en Carbone*, heeft het Hof duidelijk te kennen gegeven dat het vrij verrichten van diensten in de zin van het Verdrag de passieve vrijheid van dienstverrichting omvatte.

60 Bijgevolg wijst niets erop dat de partijen bij de associatieovereenkomst en bij het aanvullend protocol, bij de ondertekening ervan het vrij verrichten van diensten in die zin zouden hebben opgevat dat dit de passieve vrijheid van dienstverrichting omvatte.

61 Zoals de advocaat-generaal in punt 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, wijst de praktijk van de partijen bij de associatieovereenkomst overigens op het tegendeel. Tal van lidstaten hebben na de inwerkingtreding van het aanvullend protocol immers een visumplicht voor toeristische verblijven van Turkse staatsburgers ingevoerd zonder hiervoor een beletsel te zien in artikel 41, lid 1, van dat protocol. Volgens de Duitse regering, die hierin niet is tegengesproken, heeft ook de Republiek Turkije zelf ten aanzien van het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden dergelijke stappen genomen door in oktober 1980 de vrijstelling van de visumplicht in te trekken die in 1973 gold voor Belgische en Nederlandse staatsburgers die geen werknemers waren.

62 Gelet op een en ander kan de door het Hof in het reeds aangehaalde arrest *Luisi en Carbone* gegeven uitlegging van artikel 59 van het EEG-Verdrag, vanwege de verschillen, qua doel en context, tussen enerzijds de Verdragen en anderzijds de associatieovereenkomst en het aanvullend protocol daarbij, niet worden uitgebreid tot de in artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol vervatte standstillclausule.

63 Bijgevolg dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat het begrip „vrij verrichten van diensten” in artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol in die zin moet worden uitgelegd dat het niet de vrijheid van Turkse staatsburgers omvat om zich als ontvangers van diensten naar een lidstaat te begeven om daar een dienst te ontvangen.” (HvJ 24 september 2013, nr. C-221/11, *Demirkan*, 50 e.v.)

Deze uitlegging wordt door het Hof van Justitie bevestigd in het arrest *Agro Foreign Trade & Agency Ltd* van 16 februari 2017 (HvJ 16 februari 2017, C-507/15):

“42 In herinnering dient te worden gebracht dat de Associatieovereenkomst en het Aanvullend Protocol in wezen ertoe strekken bij te dragen tot de economische ontwikkeling van Turkije, en dus een louter economische doelstelling hebben (zie in die zin arrest van 24 september 2013, *Demirkan*, C-221/11, EU:C:2013:583, punt 50).

43 De Associatieovereenkomst heeft niet tot doel de economische vrijheden te ontwikkelen om een vrij verkeer van personen van algemene aard mogelijk te maken dat vergelijkbaar is met het vrije verkeer dat op grond van artikel 21 VWEU voor Unieburgers geldt. Een algemeen beginsel van vrij verkeer van personen tussen Turkije en de Unie is immers geenszins neergelegd in deze overeenkomst of in het Aanvullend Protocol. De Associatieovereenkomst verzekert het genot van bepaalde rechten overigens alleen op het grondgebied van de lidstaat van ontvangst (zie in die zin arrest van 24 september 2013, *Demirkan*, C-221/11, EU:C:2013:583, punt 53).”

De verzoekster betwist niet dat zij een aanvraag indiende teneinde een verblijfsmachtiging als student te bekomen. De verzoekster toont niet dat de Associatieovereenkomst en het aanvullend protocol van toepassing zouden zijn op Turkse onderdanen die in de Europese Unie wensen te studeren.

Uit niets blijkt voorts dat de verzoekster naar de Europese Unie afreisde in het kader van een tewerkstelling als werknemer of in het kader van het vrij verrichten van diensten. Zoals het Hof van Justitie heeft gesteld, omvat artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol niet de vrijheid van Turkse staatsburgers om zich als ontvangers van diensten naar een lidstaat te begeven om daar een dienst te ontvangen.

De aangevoerde schending van de door de verzoekster geviseerde bepalingen van de Associatieovereenkomst en het aanvullend protocol mist derhalve juridische grondslag.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Gelet op wat hierboven onder punt 3.1. werd uiteengezet, moet de verzoekster worden beschouwd als een derdelander die verzoekt om een verblijfsmachtiging teneinde in België te studeren.

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De bepalingen van deze afdeling zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die verzoekt te worden gemachtigd of die gemachtigd is om meer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven om er te studeren.

§ 2. De bepalingen van deze afdeling gelden onder voorbehoud van de afwijkende bepalingen in de afdelingen 2 en 3.”

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

1° student: een onderdaan van een derde land die door een Belgische instelling voor hoger onderwijs is aanvaard en aan wie een machtiging om langer dan negentig dagen in het Rijk te verblijven is verleend om een voltijdse studie te volgen;

2° voltijdse studie: een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies dat ten minste 54 studiepunten omvat, of een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies waarvan het creditsaldo lager is omdat de student zich in zijn laatste studiejaar bevindt of omdat de student buiten zijn wil geen hoger aantal studiepunten kan opnemen, of een voorbereidend jaar dat ten minste 12 lessen per week omvat gedurende een studiejaar;

3° instelling voor hoger onderwijs: een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren en bevoegd is om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken;

4° hogere studies: elk opleidingsprogramma van het hoger onderwijs dat afgesloten wordt met een titel, academische graad, diploma of certificaat dat overeenstemt met het niveau 5, 6, 7 of 8 van de kwalificatiestructuur zoals vastgesteld door een van de drie Gemeenschappen;

5° voorbereidend jaar: het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtig te worden;

6° uniale of multilaterale programma's met mobiliteitsmaatregelen: door de Europese Unie of door de lidstaten gefinancierde programma's ter stimulering van de mobiliteit, in de Europese Unie of in de lidstaten, van onderdanen van een derde land die deelnemen aan de betrokken programma's;

7° mobiliteit: het recht waarover de onderdaan van een derde land die in het bezit is van een door de eerste lidstaat afgegeven geldige vergunning in de hoedanigheid van student beschikt om, voor een periode van ten hoogste 360 dagen, in de tweede lidstaat te verblijven teneinde een deel van zijn studie te voltooien in het kader van een uniaal of multilateraal programma met mobiliteitsmaatregelen of in het kader van een overeenkomst tussen twee of meer instellingen voor hoger onderwijs;

8° eerste lidstaat: de lidstaat die als eerste een vergunning aflevert aan een onderdaan van een derde land in de hoedanigheid van student;

9° tweede lidstaat: de lidstaat, niet zijnde de eerste lidstaat, waar de student voornemens is het recht op mobiliteit uit te oefenen, of reeds uitoefent."

Artikel 60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2 (...)

§ 3. De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:

1° een kopie van zijn geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs dat hij de vereiste retributie, zoals voorzien in artikel 1/1, betaald heeft, indien deze verplichting op hem van toepassing is;

3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:

a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;

b) hetzij dat hij toegelaten is tot de studies;

c) hetzij dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef;

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan dit attest dient te voldoen.

4° indien hij jonger dan achttien jaar is, het bewijs van toestemming van zijn ouders of, in voorkomend geval, van de persoon die de voogdij uitoefent;

5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° het bewijs dat hij beschikt of zal beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt gedurende zijn verblijf;

Indien de aanvraag in het buitenland werd ingediend en het niet mogelijk is dit bewijs reeds bij de aanvraag te voegen, dan moet dit bewijs binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/1, § 4, voorgelegd worden.

7° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage bij deze wet opgesomde ziekten;

8° indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden en bevestigt dat hij niet veroordeeld is geweest voor misdaden of wanbedrijven van gemeen recht.

Indien behoorlijk wordt aangetoond dat de documenten bedoeld in 7° en 8°, niet kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de omstandigheden, de vreemdeling echter machtigen op het grondgebied van het Rijk te verblijven om er te studeren.

§ 4. (...)"

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name:

1) dat de verzoekster niet voldoet aan de bepalingen, voorzien in artikel 58, 5°, van de Vreemdelingenwet, nu zij een inschrijvingsbewijs van UA Linguapolis voorlegt voor een taal cursus Engels niveau 3 voor de periode van 18/01/2022-31/03/22 en dat dit geen cursus is in één van de drie Belgische landstalen, dat

het onmogelijk is om met dit soort cursus voor het volgend academiejaar niveau 4 of 5 te bereiken wat vereist is om na een voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten, dat zij geen toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar voorlegt, noch een gedetailleerd studieplan met opgave van de richting die zij wil volgen en van de onderwijsinstellingen die opleidingen in deze richting aanbieden;

2) dat de verzoekster als bewijs van regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen een Turks attest voorlegt waaruit blijkt dat haar maandelijks een pensioen wordt uitbetaald dat echter ruim onvoldoende is om het verblijf van de student te garanderen;

3) dat de verzoekster geen ziektekostenverzekering voorlegt.

Met betrekking tot het eerste weigeringsmotief wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene op 06/12/2021 een aanvraag indiende teneinde een verblijfstitel als student te bekomen. Overwegende dat de betrokkene een inschrijvingsbewijs van UA Linguapolis voorlegt voor een taalcursus Engels niveau 3 voor de periode van 18/01/22-31/03/22, en dat dit geen cursus in een van de drie Belgische landstalen is. Overwegende dat het onmogelijk is om met dit soort cursus voor het volgend academiejaar niveau 4 of 5 te bereiken, wat vereist is om na haar voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten. Overwegende dat noch door het voorleggen van een toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar, noch door het voorleggen van een gedetailleerd studieplan met opgave van de richting die zij wil volgen en van de onderwijsinstellingen die opleidingen in deze richting aanbieden.

Betrokkene voldoet dus niet aan de bepalingen voorzien in artikel 58, 5° van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekster betoogt dat haar wordt verweten dat zij geen van de drie landstalen leert of spreekt. Zij meent dat dit niet wordt vereist voor een hogere opleiding in België en dat er ook verschillende studierichtingen zijn die in het Engels worden onderwezen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de verzoekster niet voldoet aan artikel 58, 5°, van de Vreemdelingenwet: *“5° voorbereidend jaar: het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtig te worden;”* Deze bepaling vormt een omzetting van de Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten (hierna: de Richtlijn 2016/801). In artikel 3.3. van de Richtlijn 2016/801 wordt het begrip *“student”* als volgt gedefinieerd: *“derdelander die door een instelling voor hoger onderwijs is aangenomen en is toegelaten tot het grondgebied van een lidstaat om bij wijze van hoofdactiviteit een voltijdse studie te volgen die wordt afgesloten met een door die lidstaat erkend getuigenschrift van hoger onderwijs, waaronder een diploma, titel of doctorsgraad aan een instelling voor hoger onderwijs, eventueel voorafgegaan door een opleiding ter voorbereiding op dergelijk onderwijs overeenkomstig het nationale recht of verplichte opleiding”*.

De verzoekster betwist niet dat de opleiding die zij wenst te volgen (taalcursus Engels niveau 3) haar niet toelaat om *“het volgende academiejaar niveau 4 of 5 te bereiken, wat vereist is om na haar voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten.”* De verzoekster betwist evenmin dat zij geen toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar heeft voorgelegd, noch een gedetailleerd studieplan met opgave van de richting die zij wil volgen en van de onderwijsinstellingen die de opleidingen in deze richting aanbieden. In haar verzoekschrift licht de verzoekster thans wel toe dat zij een taalopleiding volgt en dit in voorbereiding van haar studies, maar zij laat na te specificeren welke studies zij dan wel zou willen volgen, laat staan dat zij aantoont dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing de verweerder hiervan in kennis heeft gesteld.

De verzoekster meent dat een taalcursus voor een Unieburger-student voldoende is en haar geen bijkomende regels kunnen worden opgelegd, gelet op de supranationale regels die zij voorafgaandelijk in haar verzoekschrift heeft uiteengezet. Dienaangaande wordt verwezen naar wat hoger onder punt 3.1. werd uiteengezet. De door de verzoekster aangehaalde supranationale rechtsregels zijn niet van toepassing op Turkse staatsburgers die zich naar een lidstaat begeven om er te studeren. De verzoekster is ook geen Unieburger maar een derdelander.

Omtrent het tweede weigeringsmotief wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene ter staving van laatstgenoemde aanvraag als bewijs van regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen een Turks attest voorlegt van het Hoofd van Sociale Zekerheidsinstelling - Beheer van pensioenen met een pensioen maandelijks uitbetaald aan betrokkene van 3336.08 Turkse Lira (het equivalent van 209188 Euro), met een bijbetaling van 133.54 Turkse Lira (equivalent van 8.5 Euro). Het maandelijks bedrag is dus ruim onvoldoende om de financiële dekking van het verblijf van de student te garanderen. Het minimumbedrag voor academiejaar is 679 Euro per maand, voor academiejaar 2022-2023 is het geïndexeerde bedrag reeds vastgelegd op 730 Euro per maand.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster aan de verweerder inzicht heeft gegeven in haar bankrekening of spaartegoeden. Aldus blijkt niet dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte bepaalde gegevens zou hebben veronachtzaamd. Overeenkomstig het bericht van de Dienst Vreemdelingenzaken van 2 juni 2021 moet de vreemdeling die in België wenst te studeren tijdens het school- of academiejaar 2021-2022 beschikken over middelen van bestaan waarvan het minimumbedrag 679 euro per maand bedraagt (BS 10 juni 2021). Overeenkomstig het bericht van de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 februari 2022 moet de vreemdeling die in België wenst te studeren tijdens het school- of academiejaar 2022-2023 beschikken over middelen van bestaan waarvan het minimumbedrag 730 euro per maand bedraagt (BS 18 maart 2022). Door zich thans op het standpunt te stellen dat zij wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen en hierbij verwijst naar haar pensioenuitkering, toont de verzoekster nog niet op concrete wijze aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekster blijkens de door haar voorgelegde stukken maandelijks een pensioen uitbetaald krijgt van 3336.08 Turkse Lira met een bijbetaling van 133.54 Turkse Lira en dat dit *“ruim onvoldoende (is) om de financiële dekking van het verblijf van de student te garanderen”*.

Wat het derde weigeringsmotief betreft, betwist de verzoekster niet dat zij geen ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. Zij licht toe dat zij een ziekteverzekering heeft in Turkije, maar dat zij om een ziekteverzekering in België te kunnen verkrijgen in België een woonplaats dient te hebben wat door de administratie wordt geweigerd en waardoor zij dus in de onmogelijkheid verkeert om een Belgische aansluiting te verkrijgen. De verzoekster beperkt zich echter tot loutere beweringen die niet worden onderbouwd door enig begin van bewijs. Zij legt geen enkel stuk voor waaruit zou kunnen blijken dat zij een ziektekostenverzekering heeft trachten te verkrijgen. Loutere beweringen volstaan niet om het motief dat de verzoekster *“geen ziektekostenverzekering voorlegt”* - wat zij overigens niet betwist - aan het wankelen te brengen.

De Raad merkt tot slot nogmaals op dat elk van de drie weigeringsmotieven op zich reeds volstaat om verzoeksters verblijfsaanvraag te weigeren.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. De vordering tot schorsing ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE